

INTERPELLATION TILL STATSRÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2021-12-13
Besvaras senast
2022-01-21

Till infrastrukturminister Tomas Eneroth (S)

2021/22:199 Färdtjänst som rättighet

Tidigare i år uppmärksammades infrastrukturministern genom en skriftlig fråga på de djupt dysfunktionella förhållanden som råder kring rätten till färdtjänst för personer med nedsatt syn. Vi har i medier och genom andra kanaler kunnat följa hur synnedsatta, på grund av alltmer restriktiva tolkningar av lagen, får svårare och svårare att få tillgång till färdtjänst.

Som jag tidigare påpekat har de mer restriktiva besluten motiverats med att synnedsatta eller blinda, om de lär sig sträckor utantill, inte anses ha så väsentliga svårigheter att förflytta sig som avses för att träffas av den över 20 år gamla lagen. Vidare har det även anförts att kollektivtrafiken i dag kan anses vara så tillgänglig att det bör förväntas att den enskilde, om än med vissa svårigheter, kan nyttja den.

Det är ett faktum att synnedsatta och blinda får allt sämre tillgång till den färdtjänst som innebär en möjlighet till socialt liv och att över huvud taget kunna lämna sina hem. För den som inte vågar lämna sitt hem blir det, i realiteten, ett fängelse.

Som svar på min tidigare fråga har ministern anförts att färdtjänstlagen i relevanta delar inte har ändrats sedan den trädde i kraft 1998. Det är med stöd i detta rimligt att anta att ministern, eller tidigare ministrar, inte gjort något avsiktligt för att försämra rätten till färdtjänst – detta är såklart positivt.

Samtidigt erkänner ministern, i samma svar, att han har kännedom om att lagen i dag tillämpas alltmer restriktivt men att det inte ankommer på honom att uttala sig om hur kommuner eller domstolar väljer att tolka lagen. För mig låter detta närmast som en kapitulering i frågan.

Om en lag tagen av riksdagen, på grund av yttre omständigheter eller lagen själv, inte får den effekt som avses måste det väl ändå vara vårt jobb att ändra lagen. Socialdemokraterna har tidigare visat att det är villiga att utreda andra rättighetslagar, exempelvis lagen om stöd och service till vissa funktionshindrade, i syfte att återupprätta lagens *intentioner*. Detta är givetvis något annat än att utvärdera en lags tillämpning och lämna åsikter om kommuners tolkning av densamma.

Infrastrukturministern avslutar sitt svar med att konstatera att han ”...dock inte

[utesluter] att ytterligare åtgärder kan behövas för att stärka funktionshindrades tillgång till transportsystemet.” vilket ändå väcker visst hopp.

Med anledning av detta vill jag fråga infrastrukturminister Tomas Eneroth:

1. Anser ministern att den nuvarande situationen gällande blinda och synnedsattas rätt till färdtjänst är acceptabel, och är han, i de fall situationen inte är tillräckligt tydlig, beredd att göra en översyn av hur lagens tillämpning ser ut?
2. Vad avser ministern att göra för att återupprätta den rätt till färdtjänst som ligger i linje med lagens intention?
3. Är ministern beredd att söka samsyn med andra partier i frågor om färdtjänst och synnedsattas rätt att röra sig fritt i samhället?

.....

Bengt Eliasson (L)

Överlämnas enligt uppdrag

Gergö Kisch